

„Nu skrider Natten sorte,
og Dagen stunder til;
Gud lad dem blive borte,
som os bedrøve vil.
O Fader from,
vend du os om.
Din Naade os betee!“

Efter at Faderen tilsidst havde taget Afsked ogsaa med Husets Tyende, gav han ved en Bevægelse af Pandemusklerne tilkende, at han vilde sige noget. Med en Hvisken, som dog kun Moderen kunde opfatte, bad han om, at de vilde synge en Salme. Børnene gik ind i Dagligstuen og samlede sig om Klaveret, og mens Signe spillede, sang de med dæmpede Stemmer nogle Vers af Salmen: „Til Himlene rækker din Miskundhed, Gud“.

Den eneste, der foruden Moderen var bleven tilbage i Sovekammeret, var Per. Efter Afskeden med Faderen havde han sat sig ind i en mørk Krog, hvor han kunde være ubevogtet. Mens hans Søskendes stille Sang lød ind til ham, baaret af en urokkelig Forvisnings rolige Styrke, fyldt af en Jubel, som saa de Himlen aaben over dem og Herrens lysomstraalede Skikkelse svæve deroppe med udbredte Arme for at modtage Faderens forklarede Aand, sad han der i sin Ensomhed og kæmpede med sig selv for ikke at rives med. Det var altsammen bleven saa ganske anderledes, end han havde tænkt sig. Med dirrende Mund og fugtige Øjne stirrede han hen paa Faderens hentørrede Hoved, som laa der saa fredeligt paa Pudsen, omgivet af det store, hvide Haar som en Helgenglorie. Og med Højbaadsmandens uhyggelige Dødsscene i Erindringen sagde han ved sig selv: Saaledes dør altsaa en troende Kristen!

Da Salmesangen var endt, vendte Søskendeflokken lidt efter lidt tilbage til Sovekammeret. Faderens Mund havde imidlertid aabnet sig lidt, og Øjnene var sunket endnu dybere ind i Hovedet. Ikke længe efter begyndte Dødskampen.

Moderen holdt hans højre Haand og tørrede nu og da Sveden af hans Pande med et Klæde. Ved den anden Side af Sengen stod Eberhard og Signe for at være ved Haanden, om Hjælp skulde blive fornøden.